

UNIUREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an 150 Lei
Pe jumătate 75 Lei
În străinătate 300 Lei

Adresa: „UNIUREA POPORULUI“, Blaj, jud. Târnava-Mică

Director **ALEXANDRU LUPEANU-MELIN**

Primredactor **IULIU MAIOR**

ANUNȚURI ȘI RECLAME

se primesc la Administrație și se plătesc: un șir mărunț odată 5 Lei a doua și a treia oră 4 Lei.

Glasul poporului

Poporul însuși înfruntă cu tărie pe „apostolii“ uitați de sine, cari hulesc sufletul românesc al Blajului

Am arătat și noi, în alte numere ale gazetei noastre, cum, de-un timp încoace, se fac tot mai multe încercări, mai ales prin satele din jurul Blajului, ca oamenii să se lapede de unire și să treacă la Sibiu, la biserica numită dominantă. Este ușor de înțeles, că Sibiu dorește și caută să-și sporească credincioșii. Are drept fiecare să-și țină la credința sa și să vrea a o vedea cât mai lătită și mai tare. Trăim doar vremuri de libertate, cari sunt deopotrivă pentru toți.

Aflăm însă cu durere, că apostolii fraților noștri dela Sibiu se slojește și de arme prea puțin vrednice de-o creștinească propagandă religioasă. Auzim că între alte „argumente“ frații neubiți caută să-i desmante pe credincioșii Blajului cu vorba că uniții ar fi vânduți ungurilor, că Blajenii nu sunt buni români, că Papa ar fi una cu revizionistii dela Budapesta, și alte asemenea ponoase cari imbata lumea cu apă rece. Credincioșii uniți sunt adânc mâhniți auzind asemenea hule, mai ales când ele răsună, uneori, chiar de pe buze preoțești și încă din ușa altarelor, în predici.

Hulele de acest fel sunt, fără îndoială, mai mult decât copilărești, ca să nu le numim răutăcioase, și ele nu pot duce în ratăcirea pe nimeni. A vorbi astfel despre Blaj și despre biserica sa, însemnează să te folosești de arme drăcești, ca să câștigi suflete pentru împărăția lui Dumnezeu, cum le place a se lauda zeloșilor apostoli dela margini. Numele românesc al Blajului și al bisericii sale, calit în luptele și suferințele naționale alor doua sute de ani și mai bine, nu poate să fie întunecat prin vorbe de clacă și de ură confesională. Blajul are în pământul sau mult mai multe morminte de eroi ai simțirilor românești, ca să se topească la orice suflare de vânt dușmănos. El a fost numit de atâtea ori „Ierusalim al Românilor“ și catedrala dela Târnava, consfințită prin discursul lui Simion Barnuțiu dela 1848 și prin atâtea alte porniri măntuitoare, răsarite dintre preasfintele ei ziduri, va rămâne stâncă pe veci nebiruită a sufletului străbun. Ponoasele mărunților agenți pescuitori în turbure, rămân ceea ce sunt

ele într'adevăr: neputincioase lovituri de mazere într'un zid vârtos și nebiruit.

Poporul însuși, credincioșii cei mulți și buni, dau zi de zi cel mai vrednic răspuns la hulele arătate mai la deal. Astfel, ne-a venit veste la gazeta, prin guri de cea mai desăvârșită încredere, ce spune poporul la hulele cu „ungurii“. Într'o puternică comună de pe Târnava-Mare, satenii români, adunați în vatra satului, după ce trecuseră prin sat propagandiștii cei noi, ridicându-și cu mândrie frunțile frumoase în bătaia soarelui și proptindu-și apasat palmele aspre în șerparele înflorite, au zis:

— Cum adică, cine cutează a spune că noi uniții din părinți în părinți, nu suntem români? Cine? Unde-i acel cutezător, să-i arătăm cărțile noastre de botez și crucile din cimitire, unde ne dorm părinții și strămoșii, români de când a implântat Traian împărat cel dintâi temei de așezări aici? Să-și bage mințile în cap oricine și să nu ne stingă unde suntem mai simțitori, că nu va fi bine!

Iar în altă comună, prelungită pe-o vale lungă, printre păduri, un moșneag cu chica albă și cu ochii vulturești, a spus:

— Cunoaștem și noi pe Hristos, Dumnezeu nostru. Iar la Blaj știm unde-i Piatra Libertății și am aflat bine, din părinți, ce s'a făcut acolo, de către preoții și cărturarii bisericii noastre. Ori doară crede lumea că noi țaranii am uitat pe Alexandru Papiu-Ilarianu, feciorul popii unit din Budăi, pe Vladuțiu dela Bogata, pe Axente, pe Cipariu, pe Barnuțiu, cari toți au fost fiii și școlarii Blajului? Iar la 1918, unde am jurat noi credința Regelui Ferdinand I-ul? Am uitat noi pe Vlădica Suciu care a desfășurat cel dintâi treicolor deasupra gardiștilor nației noastre? Noi în fiecare săptămână mergem la Blaj și simțim ce suflet bate acolo, sub crucile aurite ale Mănăstirii bătrâne! Să nu ne creadă nimenea proști și uituci. Avem un Dumnezeu în ceriu și o stea românească în chipul Sfintei Treimi dela Blaj. Așa am apucat din părinți și așa știm...!

Poporul adevăr grăiește și rău fac

cei uitați de sine că răsolesc prin hule nedemne, pacea și liniștea satelor. Este o conștiință, oțelită în lupte și frământări de veacuri, care nu trebuie rănită, fiindcă ar putea să nască primejdii de nimeni dorite. Țara noastră, scumpă și dragă, are multe alte răni de vindecat, decât să ne învenim viața cu războiul dintre frați!

I. Târnava

Parastas pentru Ion Bianu. Sâmbătă în 15 Februarie s'a slujit în București, la biserica unită Sf. Vasile, un parastas întru pomenirea profesorului Ion Bianu, fost președinte și bibliotecar al Academiei Române, dela moartea căruia s'a împlinit un an. Răposatul era de naștere din comuna Făget județul Târnava-Mică, a fost crescut la noi, în școlile Blajului și a rămas întregă viața sa un mare iubitor și sprijinitor al vechiului nostru orașel de carte și învățatură românească. La parastas au fost de față dd. miniștrii Al. Lapedatu și I. Nistor precum și ceilalți membri din București ai Academiei Române, apoi toți funcționarii acestui înalt așezământ și mulți alți învățați și purtători de penă. — Ion Bianu, care din părinți plugari s'a ridicat la mare vază, încă înainte de războiu chiar în inima țării, la București, a fost pe deantregul fiu sufletesc al Blajului bun credincios unit cu Roma, care a lăsat prin testament, să fie prohodit și îngropat de către preoții bisericii unite, la care ținea cu toată căldura sufletului său. Fie-i veșnică pomenirea!

Foala din Vatican și țara noastră.

În numărul din 16 Februarie al gazetei „L'osservatore Romano della Domenica“ ce se tipărește în curțile sf. Părinte Papa dela Roma, în pagina cu vederi din toată lumea se află două chipuri mari și frumoase, dintre cari cel dintâi înfățișează pe M. S. Regele nostru Carol al II-lea, în momentul când este decorat la Paris în fața generalilor și a armatei franceze, iar al doilea îl arată pe d. Titulescu, ministrul nostru de externe, sfătuindu-se cu d. Fiandin ministrul de externe al Franței. — Aceasta este o mare onoare pentru țara noastră, de care ne bucurăm din toată inima.

Cum se plătesc bucatole. Săptămâna trecută cucuruzul s'a vândut la Galați cu 23 de mil Lei vagonul. În lunile cari vor urma, prețul lui se va mări. Grâul s'a vândut cu 52—53 de mil vagonul, orzul cu 24 de mil, ovăsul cu 31 de mil, fasolea ușoară cu 45 de mil cinci sute, semințe de bostan cu 77 de mil, floarea soarelui cu 56 de mil, inul cu 78 de mil și cânepa cu 49 de mil.



Talcuirea evangheliei duminicii

Duminea lăsatului sec de brânză (Matei 6, 14-21).

În Duminea lăsatului sec de brânză sau prinderea postului, cum se numește această duminică de obicei, sf. noastră biserică ne pune înaintea ochilor trei lucruri, de foarte mare însemnătate, fără de cari nu ne putem mântui, și anume: iertarea păcatelor, postul și strângerea de comori în ceriuri, arătându-ne ce și cum trebuie să facem, ca truda noastră cu postul să nu fie zădarnică.

14. *Zis-a Domnul: „De veți ierta oamenilor greșelele lor, ierta-va și vouă Tatăl vostru cel ceresc. 15. Iară de nu veți ierta oamenilor greșelele lor, nici Tatăl vostru nu va ierta greșelele voastre.*

Înainte cu câteva stihuri (9-13) sf. evanghelist Matei arătase, cum i-a învățat Mântuitorul pe învățăceii săi să se roage: „Tatăl nostru“. La stih 12 este cererea: „Și ne iartă nouă păcatele noastre, precum și noi iertăm greșiților noștri“. Fiind această cerere de o foarte mare însemnătate, Mântuitorul tâlcuiește acest stih mai pe larg în stihurile 14 și 15. Acelaș adevăr de altfel îl mai spune Mântuitorul și altundeva, semn că este foarte important. De pildă la Matei 5, 23-24: „De aduci darul tău la altar și acolo îți vei aduce aminte că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă darul tău înaintea altarului și mergi de te împacă întâi cu fratele tău și atunci vino și adă darul tău“. Atât de adeseori le-a spus Mântuitorul învățătura aceasta, încât odată sf. Petru l-a întrebat pe Domnul (Matei 18, 21-22): „Doamne,

de câte ori va greși mie fratele meu și-l voi ierta? Până de șapte ori? Zis-a lui Isus: „Nu zic ție până de șapte ori, ci până de șaptezeci de ori câte șapte“. Învățătura Domnului este deci clară și lămurită: Dumnezeu este foarte milostiv, însă pentru aceea nu ne va ierta nici un păcat atâta vreme cât nu vom ierta și noi greșelele semenilor noștri. — Acesta trebuie să ne fie cel dintâi gând în postul mare. Că poporul nostru a înțeles bine această învățătură a Domnului, se vede din faptul că înainte de a se împărtași își cer unii dela alții iertare.

Al doilea gând pe care trebuie să-l avem veșnic înaintea ochilor în această vreme de pocăință este, cum trebuie să postim.

16. *Iară când ajunați, nu vă faceți triști ca și cei fățarnici, că-și smolesc fețele sale, ca să se arate oamenilor că ajună. Adevăr sic vouă că și-au luat plata sa.*

Așadară postul și ajunul nostru să nu fie ca al fariseilor celor fățarnici. Aceștia adevăr ajunau de două ori în săptămână, luna și joia. Joia, fiindcă Moise, după părerea rabinilor, într-o joie s'a urcat a doua oră pe muntele Sinai, pentruca să aducă tablele legii. Luna, fiindcă într-o lună se coborise de pe munte. Pe când legea lui Moise nu prescrie decât un singur ajun la an, în ziua de 10 țisri, la sărbătoarea împăcării, numită și astăzi de către evrei ziua lungă, fiindcă nu au voie să mănânce până ce nu ies stelele. Când ajunau, fariseii nu se spălau, nici nu-și ungeau fața cu unt de lemn, după obicei, ci-și preserau capul cu cenușă și-și ungeau fața cu smoală, ca se pară cât mai triști și să se vadă de o postă că ei ajună și să-i laude oamenii. Învățăceii Domnului nu vor face așa.

17. *Iară tu, când ajuni, unge capul tău și fața ta o spală, ca să nu te arăți oamenilor că ajuni, și Tatălui tău, celce vede întru ascuns, va da ție la arătare.*

Căci scopul ajunului nu este a ne

arăta oamenilor că ajunăm, ci să ne dăruim de lume și de toate plăcerile ei și să ne întărim în virtute. În schimb Dumnezeu ne va răsplăti pentru aceasta la judecata din urmă, când va da la arătare faptele noastre, adevăr le va mărturisi în fața lumii întregi.

Al treilea lucru ce ne împiedecă dela mântuire este alipirea prea mare de bunurile și averile lumii acesteia. Câtă răvna, câtă însuflețire, câtă îndelungă răbdare și câtă energie nu cheltuesc oamenii pentru câștigarea de averi! Dacă ar cheltui și numai a suta parte din această răvna pentru mântuirea sufletului, cred că nimenea n'ar ajunge în iad. De aceea a daugă Domnul:

18. *Nu vă adunați comori pe pământ, unde molii și rugina le strică și unde furii le fură și le sapă.*

Sub comorile acestea Mântuitorul a înțeles banii și scumpeturile cu cari se împodobesc bogății: cerceii, mărgelile, brățarele, inelele, podoabele cu cari își împodobesc femeile părul, apoi sculele și mobilele cele scumpe de prin case, dintre cari unele erau de aramă care ruginește. Toate aceste comori le tură și le sapă hoții. Acelea pe cari le mănâncă molii sunt hainele, tapetele și covoarele cele scumpe, cari în răsărit erau cât se poate de obișnuite.

19. *Ci vă adunați vouă comori în ceriu, unde nici rugina, nici molii nu le strică și unde furii nu le sapă, nici nu le fură.*

Cel dintâi motiv, pentru care trebuie să ne adunăm comori în ceriu, este că comorile sufletești sunt sigure și veșnice. „Bucurați-vă și vă desfățați, că plata voastră multă este în ceriuri“ (Matei 5, 12). Mai ales răsplata faptelor de milostenie va fi îmbelșugată în lumea cealaltă, dupăcum ne făgăduiește Mântuitorul la Luca 6, 38; 12, 33 și la I. Timotei 6, 18.

Al doilea motiv pentru care trebuie să adunăm comori cerești ni-l arată proverbul următor:

Foița „UNIRII POPORULUI“

Desagii

Într-una din zilele trecute, având treburi pe la gară, unde, de când cu autobusele ăstea cari fug pe toate războaiele, — nu mai călăzesc de mult, am văzut doi pui de români, doțofani la trup ca doi peșeni, cu sălățele răzând în obraz. Ei purtau straie nemțești, croite din pătură traiaică de casă, sub cari se vedea gulerul chindisit cu mătasă și fir de aur a cămășii țărănești, așa cum se poartă prin părțile noastre. Erau deci doi românași schimonosiți la port, cari s'au rupt din satul lor de munte, pentru a se altoi cine știe în ce parte a țării.

Acești doi băieți, sari plecaseră în necunoscut, aveau ca însoțitori, două perechi de desagi vergați, de accia în cari se pune merinde vitelor la drumuri lungi și se poartă burdușii de brânză dela munte la oraș. Desagii erau plini plinuți cu ceva: mărfa de vândut sau haine. Băieții ședea caminți lângă desagii lor și priveau în toate părțile curioși, speriați de șgomotul orașului. Păreau două păsărele în colivie. Doar' numai când se ivea câte-o locomotivă pe la fereastră, pufăind, os-

tenită, băieții săreau sus, privind cu ochii înspăimântați la dihania neagră. Se întorceau la locul lor, când pierdeau locomotiva din ochi.

Împrejurarea a făcut să nu pot ști zic de unde sunt și unde mergeau, dar am bănuț, că au fost trimiși la vre-o meserie oarescare sau la tâtâanii lor din Bărăgan ori Dobrogea, cari dau pe-acasă din an în an, odată. Dar ori unde s'or fi dus, ei au stărnit aduceri aminte, cari îmi sunt dragi, și eu cât timpul trece cu atât le iubesc mai mult.

La potrozul acelor copii eram și eu când plecam la școlăle Blajului. Sărmana mama, Dumnezeu să-i aibă grija, — cât trebuia să ostenească, să se frigă la foc, să uredă pod, să coboare'n pivniță, să alerge la prăvălia neamțului, la mătușe și vecini, până vedea desagii cei mari, înalți și plini până'n vârf cu haine, cu de-ale gurii — că abia le putea baiera închide gura. Căci atâtea erau de pus în desagii: cărți, haine, perii, vacs, săpua, linguri, mâncare și mai cu seamă mâncare pentru câte-o jumătate de trimestru (o lună jumătate). Și câtă bătaie de cap până le așeza fiecare la locul ei, să nu se pupe slăbina cu cartea, și cămășa cea nouă, de Duminecă, să nu se atingă de burdușul cu brânză, din care curgea untu' ca prin strecurătoare, așa de gras li era miezul. Dar și o mai mare bătaie de cap îi da, — că era amețită de grije, să nuse nime-

reasă vre-un zod, ceva colțuros, în parte care aveau să-mi zacă pe spate, când schimbaru de foc la Sibiu și Copșa Mică, dar mai ales, când am să-mi duc povara dela gară până sub Hurubi, la mama Iovă, sau la Botoșani dacă n'oiu avea loc la mama Iovă.

Pentru asta trebuia să insero povara de câte zece ori, acasă, s'o port roată până prin țară, chiar până în curte. Și atâtea deregană aștezea mama mamei, că se așezau desagii pe spate, de gândea-i că-s scrisi. Numai greutatea creștea din clipă în clipă: mai un șterguț uitat, mai o crăticioară, în care să-mi fierdă câte-un ou, mai o felie de colac dela mătușă. Toți ar fi pus câte ceva, m'ar fi cinstit cu câte ceva. Abia târziu am priceput pentru ce bistii mamei mele, slăbă și bolnăvicioasă, își umazeau ochii, de câte ori mă pregăteam de plecare, iar tata injura printre dinți „scerșei de izcoala... dacă n'ai putere, mai bin' să-ții acasă“. Mama se cutremura la gândul, că poate muri fără să mă mai vadă, iar tatei i se părea prea mare sărăcia noastră față de călăș se cereau. Nu știa, că a doua zi aveam să mă întâlnesc cu prieteni și mai săraci, cari mă uitau cu jind la bunătățile desagilor mei și la cămășile mele de jolj, chindisite și afiorate cu pui de bănicei de mătasă.

Mi-aduc așa de bine aminte de plecările la Blaj par'c'ar fi fost numai ieri. Trebu-

20. *Căci unde este comoara voastră, acolo este și inima voastră.*

Dacă ne sunt comorile pe pământ, inima noastră este legată de pământ, tot la ele ne stă gândul, ziua și noaptea. Pe când dacă le avem aceste comori în lumea cealaltă, câștigate mai ales prin virtutea milosteniei, acolo ne va fi și inima și gândul nostru. Acelaș adevăr vezi-l la Filipeni 3, 20; Coloseni 3, 2 și urm.; II. Corinteni 4, 17. Sf. Augustin l-a exprimat cât se poate de minunat în cartea sa vestită »Mărturisiri:« »Neodihnită este inima noastră, până nu-și află odihnă în tine, o Doamne!«

* * *

Impacă-te deci cu dușmanii tăi; lasă mânia, ura și zavistia, dacă vrei ca Dumnezeu să-ți ierte păcatele. — Postește regulat. Iar dacă nu poți, cere deslegare (dispensă), prin parohul tău, dela vlădicie. — Lasă la o parte adunarea de comori aici pe pământ, pentru că bine cunoști cântarea dela morți: »când dobândim lumea atunci în groapă ne așezăm, ude împreună sunt împărații și săracii.«

Părintele Iuliu

Ce face crușarea. A murit de curând, într'un oraș american, un bătrân cu numele Richard Hughes. A fost în timpul vieții chelner, adică a servit cu mâncări și beuturi pe călători în restaurantele unor mari vapoare. La sfârșitul meselor, călătorii îi dădeau câte un mic bacșiș pentru serviciul făcut. Chelnerul era tare crușător. Punea ban lângă ban și a reușit să-și adune o avere frumoasă așa că a putut trăi liniștit la bătrânețe, fără grijile materiale. Ba a lasat neamurilor și o moștenire și încă frumoasă, de 10 milioane Lei, strânși cu crușarea sa din cecace a primit dela alții.

S'a amânat pelerinajul la Roma. Am anunțat în unul din numerele trecute ale gazetei că se va face, pentru ziua de 25 Martie un pelerinaj la Roma sub conducerea Agrului. Pelerinajul urma să se facă în vederea deschiderii colegiului român de acolo. S'a anunțat însă mai nou că deschiderea colegiului s'a amânat, și astfel s'a amânat pentru, altă dată pelerinajul plănuț.

să-mi fac trei cruci și să zic în taină toate rugăciunile, înainte de ieșirea din casă. De plecat, trebuia să plecăm la gară cu un ceas înainte, ca să am vreme să dau mâna cu toată suflarea cu care mă întâlneam în drum. Să intru pe la domnul părinte, la domniile învățători, să le mulțimesc pentru sfaturile bune, deș' nu aveau cui da, căci mă purtam mai bine ca o mircasă. Desuși mi-i ducea fratele meu sau tata. Tot el mi-i suia și în tren. Până la gară se alăturau toate neamurile lângă noi, că se făcea ca o nuntă bună. Eu aș fi vrut să nu vie așa ciopor după mine, că mă tot năcăjiau colegii, cari mă vedeau »mă, pe voda țiganilor nu l-am văzut să te petreacă!«

La Sibiu ne întâlneam cu cei din țara Făgărașului de cari rădeam noi, Mărginenii, că vorbesc păstrăște: cu miere, piere, Dumnezeu, iar ei ne năcăjeau cu nemțele noastre cuvinte: lecă, vervăr, atrimfi, etc.

La schimbarea trenurilor treceam povara care cum puteam, ne ajutam unul pe altul. Dam de-a berbeleacul desuși pe treptii trenului, de se pierdea brânza printre albituri și albiturile se băteau cu hârbele ulcieii cu unsoare, de nu le mai puteai despărți una de alta.

Ude mai pui, că zece doisprezece inși umpleam vagonul cu bagajele noastre, să toți călătorii treceau peste ele, iar conducătorii și

Să nu iei numele lui Dumnezeu în deșert

(Continuare din numărul trecut)

De altcum oameni — dacă merită numele acesta, — care să iajure din ură ori să zică din pasiune, — nu mulți trăiesc pe suprafața pământului.

A) Durere, cu atât mai numeroși sunt acela, cari injură numele sfânt al lui Dumnezeu nu cu voință deplină, ci din mânie, în necaz, pierzându-și judecata rece a minții. Căi mai mulți hulitori, în de ceata acestora: a nervoșilor, cari în momentul următor și regretă ce au rostit.

Imi aduc aminte, cât m'am mirat, când am citit undeva că: »Oamenii mai mult blestemă și injură, decât se roagă«. Ei — cugetam — iată, ce exagerare! E imposibil! Și totuși — Fraților! — cine are de a face mai mult cu oamenii, se convinge, că e așa. Vieța — durere — adevărate zicerea acestora.

Cât injură, cât blestemă oamenii noștri! Nu din reavoință, ci din mânie! Pe stradă! În tren! În autobuz! În sala de așteptare! În târg! În oraș! În atelier! Bărbăți și femei! Tinere și bătrâni! Și... copiii! Suntem nevoiți să recunoaștem, că poporul nostru și-a câștigat un renume dureros — eu sudălmile! Sunt păriați, cari se fălesc, că copiii lor cât sunt de mari acum: »Știu și să injure«. Sunt oameni, cari injură în beție, dar și când sunt treji; injură când au dat de necaz, injură de voie bună.

»Mă rog — se scuză câte unul — eu nu injur decât numai când sunt silit«. »Căci, să vedeți, așa e meseria mea«. Apoi este, și astfel de meserie? Da, spun, că este. Nu poate fi cineva oștaș, să nu injure, — auzim pe foarte mulți. Dar și meseriașul tot așa spune despre sine, fiindcă altcum »nu poți învinge cu ucnich!« Sunt învățători, cari injură în față pe școlari; și sunt elevi, cari injură în ascuns pe învățător. Injură servitorul, injură stăpânul său. Sunt superiori, cari îi injură pe supuși; sunt părinți — e îngrozitor să spunam — cari își blastămă copiii. Sunt oameni, cari injură soarele, că e prea cald, alții ploaia, că e prea puțină... Injură toți, fiindcă așa e obiceiul păcătoșilor!..

În Legea Veche pe cel ce injura îl omorau cu pietri (Eșire 24, 16); vai, dacă și azi am face așa, nu știu oare dacă ar fi destule pietrele dela marginea drumurilor?

B) Recunoaștem, că astăzi oamenii sunt mai nervoși, ies mai iute din fire. Totuși nu se poate scuza totdeauna cu aceea: »Apoi n'am ce face, așa e firea mea!« Într'adevăr, se poate ca cineva să aibă natură care se aprinde iute, și de aceea el nu-i vinovat, dar e foarte răspunzător că nu se silește să-și înfrâne natura!

a) Iar în cazul acesta — Fraților! — nu ne poate ajuta nimic, decât continua stăpânire de sine și luarea aminte! Prima urmare, nu să te plângi: »Apoi, n'am ce face, așa sunt eu!«... *Ci după fiecare rugăciune de dimineața votu ruga pe Dumnezeu:* »Doamne, pune pază gurii mele! Să nu injur, dacă voiu ajunge în situația cutare!«

b) Și facă un lucru, la părere mic și neînsemnat. *Când suntem mânioși, să nu sicism nimic!* Despre împăratul Iuliu Cesar e scris, că atunci, când era mânios, mai întâiu număra în sine până la 20, și numai în urmă răspundea. Dar eu cât răspundea mai liniștit acum, decât în mânia dinăi. Sudălmile grosolane ar pieri aproape eu totul din lume, dacă oamenii s'ar obișnui cu această mică stăpânire de sine; pentru că sudălmile cele mai multe se nasc din ură față de Dumnezeu, și din grabă negădită, pe care o și regretă în elipa următoare.

c) Da — va zice cineva — e ușor să vorbești așa aici în biserică de pe amvon. Dar, când vita nu vrea să tragă, când usenicul nu te asultă, când soldatul nu înțelege, când servitorul te mânăcă cu răutatea, când copiii nu te iau în seamă. Când calul nu vrea să pornească. Și oricât ai încerca cu binele, nu vrea și pace. Apoi, *trebuie să zici ceva, trebuie să strigi ceva îngrozitor, căci altcum creapă inima în tine, de neces...*

Așa explică și se scuză unii, — Fraților! — și eu nu zic că n'ar avea ceva dreptate. Au dreptate în ceea, că de fapt sunt unii oameni violenți, cari trebuie să-și verse veniul în vreo

alți ceteriști anume călcău apăsat, pe ele. Noi tăceam chitit, că ne era frică să ne punem la hartă cu ei, dar cum închideau ușa după ei, răsuflam câte unul: »călcarea-i pe capu mătii, toporule!... — »spargă-ți-se capu cum mi-ai spart tu cupa cu varza!... și alte multe mulțăminte, celor cari stăteau să ne mănăce de ură.

Până la stația Blajului, din marginea Câmpiei Libertății, din vecinătatea șipotului crâșsei mergea cum mergea, că ne aducea caru' de foe. Dar' de-aci până în Alesă, unde se ținea joia târgul de porci — era locul de încercare al puterilor. Adevărată coasă de iatrecere a automobilelor, cum fac domii de azi.

Numai că atunci, porneam din gară 30—40 de inși, care de sare mai încărcat cu desuși, străiți, corfe, dipie, străie, străjace, perini, lăzi și câte nu ți-ar da în minte...

Până la cărciuma Funarului, singura casă în drum, între gară și Alesă... rămăneau zece înșiruiți pe lângă șant, ca niște cămile prin deșertul Zaharei. Apoi altul și altul, așa că din gară până în oraș era un lanț de oameni, care se lungea și scurta, ca o armonie în mâinile unui Homț.

Când ajungeam la gazdă, nu mai puteam zice nici bună ziua, până nu ne adunam puterile pierdute în drum. Apoi grija cea mare era

despachetarea. Dacă ar fi văzut mamele ce s'au ales din cumintenia lor, ar fi plâns de ciudă și năcaz. Păise 'muită în unsoare, cămăși scaldate'n lapte, plăcinte făcute ferfelite, cătite lipite pe desagi: o apă și un pământ, ca frați de cruce.

Așa se învăța carte la Blajul zilelor mele. Așa erau plecările la Blajul de acum sunt mulți, mulți ani. Negre zile, dar atât de luminoase azi, în adăcerile aminte, că lumina lor mă atrage, mă însenimează, dorind să le mai pot trăi odată. De dragul lor, pun o fegăduială, dacă o fi ea lozul meu de loterie să-mi aducă odată cele 12 milioane, scrise pe toți părșii sau dacă voiu putea învăța meșteșugul celui de la București, care a strâns într'o noapte 25 milioane cinstite, — vorba zice, — pun să se ridice în mijlocul Blajului un monument: un bălat de țărâșă sărac, plecând eu desuși pe umăr, la școalele Blajului, să învăț carte.

Petrea Dascălul

Donație. Curatorul bisericii gr. cat. din Boziaș a donat bisericii surorii din Adămuș, mai săracă, patru frumoase icoane sfinte, pentru care creștinească faptă i-se aduc cuvenite mulțumite.

formă. Și în sfârșit, admit și aceea, că unii oameni se liniștesc, când în mânie sparg un pahar, ori trântesc ușa. Să zicem că astfel de eșuri le putem trece cu vederea, — dar, *de ce vădăm chiar pe Dumnezeu?* Și mai ales vouă, părinților, cari iajurați copiii și prin această îi învățați și pe ei să iajure, nu vă vine în minte amenințarea grozavă a Domnului Hristos: „Iară cine va sminti pe unul dintre aceste mici, cari erede întru mine, mai bine este să se spânzure o piatră de moară de gromazul lui, și să se înese întru adâncul mării!” (Mat. 18, 6). Sunt răi de tot copiii? Nu vrea să porneasă calul? Apoi nu-mi pasă, strigă-le cât de tare, dar *nu numele lui Dumnezeu!* Strigă un nume, oricare, cât de tare și vei vedea, tot așa va porai calul, tot așa se va înfrica copilul, dar:

Fraților, să nu vădăm pe Dumnezeu!

C) I. C! Când auzim suferințele îngrozitoare, ori când vedem unsoari, că răul biruiește în lume, ne cuprinde amărăciunea și ne vine să zicem: „Doamne, cum le mai poți suferi și pe acestea? De ce nu deschizi pământul, să-i înghiță de vii pe cei cari așa de grozav te iajură. De ce lași ca răul să biruiască lumea? Nu e așa — Fraților! — că așa ougetăm, când vedem, că unii capătă curaj din îndelungă răbdarea lui Dumnezeu, să trăiască în răutate. Fraților! Să nu ne amăgim: Dumnezeu e îndelung răbdător, șapte zile, nu se grăbește, totuși însă cel din urmă cuvânt e al Lui.

Îmi va fi deajuns să v'o dovedesc această cu două pilde:

Cea dintâi e din timpul străvechiu, dinainte de potop, când lumea era confundată în fărâdelegi, în păgânism, și nu găsea om cinstit fiindcă pe toți li stăgâna necredința și imoralitatea. Acesta e veacul, despre care zise Dumnezeu cu modul său caracteristic de exprimare: „Îmi pare rău, că l-am făcut pe om”. (Facere, 6, 6).

Și totuși, Dumnezeu nu i-a nimic înșădată. A așteptat.

Încredințase pe Noe, să lucreze la corabia o sută de ani — adică 100 ani, să predice oamenilor... Poate se vor întoarce...

S'au întors? Nici unul! Făceau glume pe contul „bătrânului”, care la bătrânețe s'a apucat de așa zidire. Și cât de negru vede viitorul! Că: „oamenilor, vă bate Dumnezeu!” Ne bate? Și râdeau cu lacrimi. Cine a mai auzit, să fi pedepsit Dumnezeu pe vreun om? Apoi așa povești în lumea învățată de azi! — Lumea a trecut de mult peste el!

Și când s'a umplut paharul... a grăit Dumnezeu. *Și s'au deschis baerile cerului și s'au umflat izvoarele adâncurilor și potopul a șters totul, văi și dealuri, oameni și animale, păcate și averi și vieță și totul... Oamenilor cari iajurați, să știți: Dumnezeu îndelung răbdă, dar cel din urmă cuvânt totuși e al Lui!*

Să vedem acum al doilea caz!

Lumea nu auzise, hula mai îngrozitoare, ca cea rostită împotriva lui Iesus, răstignit pe Golgota... când cei răi n'au avut biruința mai mare, ca la porțile crucii... și totuși ce a făcut Dumnezeu?

Pentru că ce am fi făcut noi? — e limpede: Ios, pucioasă, peste cei fără de legă!

Și ce a făcut Dumnezeu? A așteptat, a suferit... a tăcut...

Și Iesus moare pe cruce. Trupul Lui se odihnește în mormântul sigilat. Biruința dușmanilor e deplină! Totul e pierdut. Totul!

Dar, — istă! — *se învesc zori zilei a treia... se cutremură pământul... din cer coboară un inger... — străjele dela mormânt cad la pământ și fața biruitorului Hristos*

strălucește ca fulgerul... Aleluia! Dumnezeu a învins! Acel Dumnezeu care tăcuse sub povara lovirilor de biciu din Joia Mare, Dumnezeu care-și vărsase sângele în Vinexia Mare pe Golgota, acel Dumnezeu care a fost îngropat în mormântul tăznic, *acel Dumnezeu a învins! Oamenilor, cari iajurați, oamenilor, cari beți păcatul și apoi, vă ștergeți gura și siceți: „Ei, ce mi s'a întâmplat?” — nu uitați: cel din urmă cuvânt e al lui Dumnezeu!*

Și iată și cuvântul meu din urmă din cuvântarea de azi.

Fraților! Că omul iajură, ori se roagă în definitiv, nu schimbă nimic în mărirea lui Dumnezeu. Dacă iajură, nu se face mai mic și, dacă se roagă, nu se face mai mare. *Dar să știți că te faci tu mai mic ori mai mare, tu, sârmană ființă pământescă!* Dumnezeu și atunci tot Dumnezeu rămâne și dacă îl iajură cineva, precum și soarele va lumina și atunci când în mânie arunci asupra lui tină și murdărie.

Soarele va lumina și atunci, dar asupra ta va adăsa tot noroiul și guzoarul ce l-ai aruncat. Creștine! *Numele lui Dumnezeu e sfânt, „numele lui Dumnezeu să nu-l iei în deșert!”* Amia.

Șezătoare culturală

organizată de „Caravana culturală” a Minelor Șorecani în com. Cuzăplac județul Cluj

Duminecă, la 16 Februarie a. e. Societatea culturală „Mizerul”, dela Minele Șorecani din Ticu-Colonia, reluându și activitatea de propagandă națională culturală — despre care a'a mai scris în coloanașele acestei gazete — a des-cis cu „Caravana” sa, împunătoare și ea număr — 140 oameni — și ea pregătire, în comuna Cuzăplac, pe valea Almasului, unde au dat o foarte reușită șezătoare culturală.

Oaspeții au fost întâmpinați de învățătorul-director dela școala de stat, d. Răcășanu și conduși la localul școlii. Șezătoarea culturală-artistică a avut loc într'una din salele de învățământ ale școlii, aranjată asume spre acest scop cu seacă, făcută din covoare naționale.

Un program deosebit de bogat și ales s'a desfășurat în fața unui foarte numeros public de intelectuali și săteni, care abia mai tăcuseră în sală. Învățătorii și învățătoarele din jur întruși înaintea de amiazi la cere culturală, au venit la serbare în număr complet și cu elevii de școală.

Programul a început cu „Imnul Minerilor” — cor bărbătesc, alcătuit din funcționari și mireni dela Minele „Șorecani”, — un cor admirabil instruit și disciplinat, dirijat de dl. inv. dir. Aug. Dordai, din Ticu-Colonia.

A urmat conferința dlui Dr. Traian Dengeh, primpretor în Aghireș, despre „Portul și jocul național”. Dea a arătat pe larg, originea portului românesc și însemnătatea lui din punct de vedere etalo-național, indemnând pe săteni să păstreze și cinstească cu sfială această comoară moștenită dela strămoșii noștri.

S'au executat apoi câteva bucăți românești, bine reușite de către fanfara „Caravana” sub conducerea dlui R. Holtzer.

Echipe de jocuri naționale — conduse de d. inginer Șt. Ionescu a executat minueat, în costume naționale, mai mult jocuri românești, ca ardăleana, învărtita, hora, ș. a. — cari prin aceste părți n'au fost văzute până acum. (Comuna Cuzăplac este amestecată cu populație ungurească, în majoritate).

Echipe sportive, sub conducerea dlui inginer Mircea Pușcașiu a demonstrat câteva formațiuni (figuri) de piramide, cari au stârnit admirația tuturor, prin curajul, eleganța și precizia mișcărilor.

Trebuie să romăncim deosebit, punctele de cor: „Foale verde de sulfina” și „Bănățana”, executată cu multă precizie și exactitate în nuanțare, pe 4 voci, de corul mixt, constând din 80 persoane, al soc. „Mizerul”, dirijat de d. Aug. Dordai. Punctele de cor au fost îndelung aplaudate și bisate.

În partea a II-a a programului s'a jucat piesa teatrală populară „Ios pentru mizerul”, în două acte, de A. Melin. Rolurile au fost interpretate de tineri și fete din com. Dâncu — instruiți cu multă grijă și sârguțată de d. Vasile Ursu funcționar la minele Șorecani — atât de natural și precis încât se părea că sunt niște actori de meserie, atât de ușor și ne-forțat vorbeau și se mișeau pe scenă. Piesa a avut un succes desăvârșit și este luată permanent în programul „Caravana” în toate aceste unde merge. Societatea „Mizerul” a hotărât să invite pe autorul piesei, la primăvară, cu ocazia predării acestei minunate și mult gustate bucăți de teatru.

După terminarea programului d. inv. Răcășanu a mulțumit conducerei „Mizerul”, pentru frumoasa serbare cu care a învrednicit comuna Cuzăplac.

Di. președ. al Soc. „Mizerul”, Ing. Ioan Fotiade, director la minele „Șorecani”, — sufletul acțiunii de culturalizare întreprinsă de societatea ce conduce cu atâta dragoste și zel — a adresat un cald apel către săteni, să urmeze pilda și îndemămurile date de „Caravana”, ca să se poată bucura de rezultatul al cărui țintă este activitatea însepută, anume: *să nu răsune pe aceste meleaguri decât limba și cântecul românesc și să nu se vadă decât portul și jocul românesc.*

Seara, intelectuali din loc au aranjat o petrecere cu dans.

Correspondent

Pescuitul în apele de munte

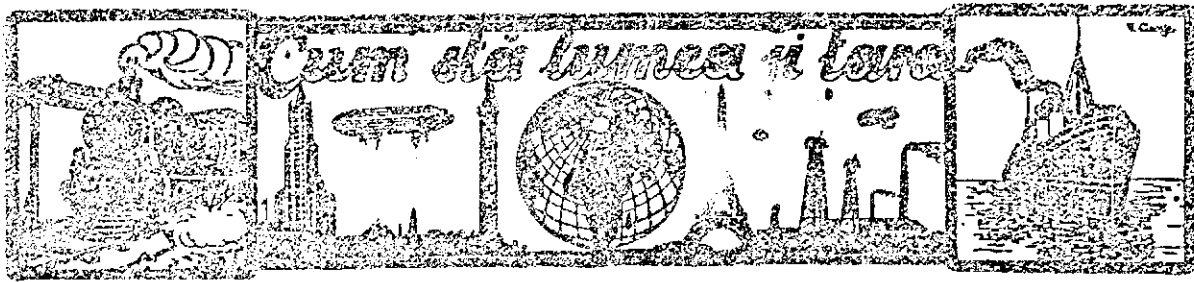
Râurile de munte din țara noastră sunt vestite pentru păstravii și lipenii ce se găsesc în ele. Aceștia sunt, după cum spunea un vestit scriitor, adevărate bijuterii (pietre scumpe) ale apelor de munte.

Felul cum se făcea pescuitul a făcut pe mulți să se teamă că râurile noastre de munte vor rămânea fără aceste pietrii scumpe. Și de aceea s'a votat o lege, care între altele stabilește următoarele:

Pescuitul în apele de munte nu se poate face decât cu undița, nici o altă unealtă nu-i permisă; nu-i permis să se prindă nici cu mâna. Nu-i permis să pescuiască decât cei cari au permis de stat. Arendarea dreptului de pescuit se va da decât societăților, recunoscute de Minister, căci acestea înțeleg mai bine ce avere e pentru o țară mulțimea peștilor din râurile de munte, cari nu trebuie să stărpăie.

Cei ce nu observă legea, vor fi pedepsiți cu 2—10 mii de Lei. Mai ales aceia cari se folosesc la pescuit de dinamită, căci acest lucru e socotit ca o adevărată crimă.

Italianii și războiul. Desprindem dintr'o scrisoare pe care ne-o trimite o Română de-a noastră din Milano: „Aici (în Italia) e foarte bine, nu se simte de loc războiul, și toți Italianii sunt foarte încrezători”. Din această câteva cuvinte se simte că Italianii n'au intrat în războiul lor cu tot sufletul și au de-jejdi că se va sfârși cu bine pentru ei.



Cuvântul hotărît al M. S. Regelui Carol II.

„Ungaria trebuie să recunoască că nu putem îngădui nici o schimbare a contractelor de pace“

O știre sosită din Capitala Franței anunță că Majestatea Sa Regele Carol e în drum spre țară. A părăsit Parisul mergând spre miază-zi, spre Coasta de Azur, de unde se va întoarce în țară.

Înainte de a pleca din Paris, a primit pe un mare gazetar francez cu care a stat de vorbă. Gazetarul a prins în slove primirea sa de către Suveranul României, și a publicat ceea ce i-a vorbit. Din cele scrise de el, publicăm cele ce urmează, cetite de milioane de cetitori francezi.

* * *

„Sunt fericit, spune Majestatea Sa, de șederea Mea în Franța după o absență de șase ani.

„Parisul Mi-a făcut o primire a cărei căldură m'a mișcat adânc. Nicăiri ca aici nu se respiră o atmosferă mai pătrunsă de înțelegere și sensibilitate. De aceea românii, de origină latină ca și d-vs., consideră frumoasa d-vs. țară ca a doua a lor patrie.

„Pentru Mine dragostea pentru Franța nu poate fi decât o dragoste filială.“

„Am mult sânge francez în vinele mele. Străbunica Mea era fiica Ștefaniei de Beauharnais, și străbunicul Meu de al doilea era fiul unui principe Murat. Am deci în același timp sânge regal și plebeu (din pătura de jos) așa cum li trebuie unui monarh democrat (care ține la popor) care se cinstește prin a nu fi decât primul cetățean și primul soldat român.“

„Am stat de vorbă cu bărbaiții Dvs. de stat. Cu Președintele Republicii, cu Primministrul și cu Ministrul de externe. Am observat o deplină înțelegere între conducătorii Franței și ai României.“

„În ce privește politica externă a țării Mele, — a continuat Majestatea Sa — nu pot să adaog nimic la ceea ce am mai spus: Va merge pe linia cea dreaptă.“

„Această linie, brăzdată de totdeauna în istoria țării Mele, nu se va abate niciodată. Am dat odată pentru totdeauna cuvântul Meu de Rege.“

„Spune-o lămurit compatrioților duminale: Orice se va întâmpla, acolo unde se va găsi armata franceză, armata română se va găsi în totdeauna.“

Vorbind de frământările revizioniste Majestatea Sa a spus:

„Ungaria, trebuie să recunoască că nu putem îngădui nici o schimbare a contractelor de pace. Nu poate fi nici o umbră de discuție asupra revizuirii tratatelor.“

„Asupra acestui punct cred că pot vorbi nu numai pentru țara mea, ci și pentru Mica-Înțelegere. Nu a fost niciodată posibil să se tragă o linie de frontieră perfectă. Știu că există unguri în lăuntru frontierelor României, dar mai știu că sunt și români cari au rămas în lăuntru frontierelor Ungariei.“

Noi nu facem niciun fel de propagandă pe această temă.

Recunosc că sunt astăzi Suveranul unei țări care, cu toată majoritatea covârșitoare de români cuprinde și însemnate minorități de alt neam. Păstrez totdeauna în mintea mea această situațiune, când cântăresc hotărârile mele politice.

Nu voi face niciodată lucruri cari ar merge împotriva mării majorități a românilor. Totuși, aceasta nu înseamnă că nu trebuie să respectăm drepturile minoritarilor.

Bine înțeles că nimeni nu se poate aștepta ca Ungaria să fie pe deplin mulțumită. Poporul ungar este un popor de mari patrioți și-l doare desigur gândul că teritorii, cari cândva au aparținut Ungariei, a trebuit să le fie luate.

Țin să vă spun că ungurii din România nu sunt nemulțumiți, afară de accia cari nu sunt preocupați decât de situația lor politică.“

Rezultatul alegerilor din județele Hunedoara și Mehedintzi

Marția trecută (18 l. c.) s'au făcut alegeri, pentru câte un loc de deputat, în județele Hunedoara și Mehedintzi.

Pentru ocuparea acestor două locuri s'au dat lupte îndârjite. În jud. Mehedintzi au fost în săptămâna din urmă numeroase bătăi, după cari au rămas capete sparte, coaste rupte, ba chiar și morți. Luptă îndârjită s'a dat între național-țărăniști și gogo-cuziști.

În amândouă județele au învins național-țărăniștii. În jud. Mehedintzi, d. Dr. N. Lupu candidatul național-țărănist a avut 20.867 voturi. A urmat d. Oct. Goga cu 18.023 d. Gh. Brătianu cu 9.283 și un argentoianist cu 2.526 voturi.

În jud. Hunedoara, d. Gh. Pop, național-țărănist a avut 31.965 voturi, Liberalii au avut 24.960 iar cuziștii 7.241.

Pierderi mari la abisinieni

Orașul Makalle este o fortăreață de mare însemnătate în Abisinia. Acum se află în mâinile italienilor.

Abisinienii se învârt mereu în jurul ei încercând să o recucerească. Săptămâna trecută, Rasul Seyum, cu trupe bine echipate, a atacat o zi întreagă anumite întărituri italiene spre apus de Makalle. A fost silit însă să se retragă căci întăriturile italiene erau înconjurată cu sârme ghimbate. Până se trudeau soldații abisinieni să-și facă drum printre sârme, avioanele italiene aruncau bombe ucigătoare asupra lor.

Mareșalul Badoglio, comandantul trupelor italiene din Africa, a trimis pe front

un al treilea corp de armată. Trupele italiene întărite au câștigat în dimineața zilei de 15 Februarie o victorie strălucită, după o luptă de patru zile, care s'a desfășurat la miază-zi de Makalle.

Armata abisiniană învinsă era comandată de Rasul Malugheta, ministrul de războiu al Abisiniei, și era compusă din 80 de mii soldați. Pierderile abisinienilor se ridică la 20 de mii. Cei mai mulți sunt morți, alții au fost luați prizonieri. Au murit 500 de italieni și tot atâția au fost răniți. Numărul italienilor cari au luptat e de 70 de mii. În lupta aceasta s'au folosit cele mai moderne mașinării de războiu.

Trupele Rasului Malugheta au început să se retragă, lăsând mult material de războiu în mâinile dușmanului. Dintre cele 100 de avioane italiene cari urmăreau pe abisinieni, unul a fost doborât de gloanțele tunurilor. Căpitanul avionului, care a sărit cu parașuta, a scăpat cu viață dar a ajuns prizonier. Alți cinci soldați cari mai erau în avion au murit.

Rasul Malugheta a fost chemat să se prezinte înaintea Negusului care s'a mâniat foc când a auzit vestea înfrângerii. El va fi degradat și i-se va rupe sabia în fața sa, ceea ce e o mare rușine pentru un ofițer.

Negusul e deocamdată tare supărat, mai ales că trupele au început să se împărăștie și să nu mai asculte de ordine.

O știre mai nouă anunță că Rasul Desta, care a pierdut săptămânile trecute o mare bătălie, s'ar fi sinucis de rușine.

Ucigașii dela Marsilia

Săptămâna trecută s'a terminat procesul celor învinuiți de tovarășie în omorul Regelui Alexandru al Jugoslaviei, împușcat la Marsilia în toamna anului 1934. Cei trei acuzați, numiți Kralj, Pospisil și Raici, au fost condamnați la muncă silnică pe viață. Când li-s'a spus sentința, Pospisil a strigat: Trăiască Croația liberă, trăiască Pavelici. Dr. Pavelici e șeful asociației care a pus la cale omorul. El se află în Italia și împreună cu alți doi tovarăși a fost condamnat, în lipsă, la moarte.

Câinii în războiul Abisiniei

Țara Negusului adăpostește multime mare de câni. Să nu vi-i închipuiți însă că stau în jurul ogrăzilor ca pe la noi unde fac pe paznicii. Nu. Pe acolo trăesc în sălbătăcie, pe câmpuri, prin ascunzișurile pământului și prin pustiașaguri.

Iată însă că războiul ce se poartă acum în Africa le-a dat și lor un rost, așa cum au câinii pe la noi; adică paznici care anunță stăpânul că se apropie răufăcătorii. Câinii abisinieni fac pe paznicii pe front, în linia întâi, așa că pot fi socotiți de paznici ai țării nu a unei ogrăzi. Dar, iată cum au ajuns ei sentinele în slujba Negusului.

Cum trăesc în sălbătăcie, pe câmpuri, au avut și ei de lucru cu avioanele italiene. Încă dela întâiul bombardament bombele italiene s'au întâlnit pe pământ cu o multime de câni dintre cari au omorât 150. În capul neamului cânesc de pe acolo s'a făcut atunci următoarea legătură. Pasări mari, cu aripi mereu întinse, cari se apropie cu sgomot mare, înseamnă moarte de... câne. (Așa spun și abisinienii, prin asemănare). Și de aceea, de câte ori aud câinii sgomot mare prin văzduh, o rup la fugă

și se ascund prin găurile pământului sau prin stufiguri.

Urechea cânilor din Abisinia s'a ascuțit dela începutul războiului atât de bine, încât aud șgomotul de departe, cu mult înainte de sosirea aeroplanelor. Când aud șgomotul o rup la fugă în toate părțile, spre ascunzișuri. Abisinenii știu atunci că se apropie pericolul și se pregătesc de atac.



Pomenirea lui Horia, la Blaj. Duminica trecută s'a făcut la Blaj pomenirea alor 152 de ani dela moartea martirilor naționali Horia, Cloșca și Crișan. Autoritățile locale au luat parte la sf. slujbă din catedrală, după care publicul a trecut în sala de gimnastică a liceului de băeți, unde *Tinerii Premilitari* au dat o serbare frumoasă sub conducerea d-lui *Maior Bărbulescu*, inimosul lor comandant. Elevii Emil Stan din cl. IV. comercială și T. Oniga cl. VIII. lic. au declamat poezii, iar preregimentarii dela liceul de băeți au cântat cântece de vitejie.

Din Roma se vindecă bolnavii de pe mare. Invățăutul italian Marconi, acela care din mijlocul mării a aprins lumina electrică într'un oraș australian, a făcut mai nou o nouă descoperire. Un aparat cu raze, cu ajutorul cărui doctozii din Roma vindecă pe călătorii cari se găsesc pe vapoare și sufer de răul de mare. Aceasta e una din cele mai mari descoperiri pe cari le-a făcut mintea omenească până acum.

În portul Constanța au intrat în ziua de 13 Februarie patru vapoare. Unul era vapor românesc, aducea mărfuri din străinătate și 80 de călători. Altul era grecesc, aducea cu el trei călători. Celelalte două erau norvegiene. Au venit goale ca să ducă cereale dela noi. În aceeași zi au plecat din portul Constanța trei vapoare. Unul italian, care aducea 200 tone de cereale și 120 călători. Unul grecesc cu vite și al treilea tot grecesc, sosit cu călători, a plecat gol.

Viscol cumplit în Bulgaria. Iarna s'a lăsat din greu și peste pământul Bulgariei, unde cu două săptămâni înainte se vedeau trandafirii înfloriți, arborii înmuguriți și pajiște de iarbă verde. A început să ningă cu fulgi mari, încât s'a acoperit pământul cu pătură albă, groasă, după două zile de ninsoare. S'a pornit apoi un vânt cumplit de tot. Peste o sută de persoane, cari erau în câmp, au fost acoperite de zăpadă. Trupurile lor nu vor putea fi aflate decât la primăvară. Multe case au fost prăbușite și foarte multe acoperișuri au fost smulse. Sute de coșuri au fost dărâmate. Arborii și trandafirii înfloriți au înghețat.

Furtună și în Turcia. Iarna aceasta, sosită după zilele de primăvară ale lunii Ianuarie, se arată în unele părți cumplită de tot. Mai ales în țările răsăritene a făcut prăpăd mare căci a venit însoțită de viscol. Pe coasta Turciei au fost scufundate două sute de bărci cu motor. Pe străzile orașului Istanbul a năvălit apa. Arborii dintr'un cimitir și dintr'o grădină publică au fost smulși din rădăcini. Nici cei mai bătrâni nu-și amintesc să mai fi văzut vreodată furtună așa de mari.

Sunt bani berechet. Se plânge lumea, dela țară mai ales, că nu are bani, că e săracă, că nu mai e în stare să plătească dările cele multe și așa mai departe. Lucrul nu stă tocmai așa. Citim în No. 7 anul XV. al gazetei „Ardealul” din Brașov că la masa de veselle a nuntașilor Ioan Filip comerciant din Turcheș cu dsoara Mărioara Eftimie din Satulung au luat parte peste 300 persoane dintre fruntașii săceleni și că s'a adunat dar de nuntă Lei 48.200. Asta a fost nuntă, nu glumă!

Au murit înghețați. În apropierea comunei Cetireni din jud. Bălți au fost găsiți săptămâna trecută, morți, doi țărani: Nicolae Drăgan și fiul său de 18 ani. Ei au înghețat pe drum când se întorceau dela târg. În apropierea comunei Bisericanii a fost găsită înghețată femeia Maria Sobatnică. Se crede că aceasta a pierdut drumul din pricina viscolului care bântue cumplit pe acolo, ca o prelungire a frigului și viscolului din Rusia.

Două aeroplane se ciocnesc în aer. Mai multe aeroplane cehoslovace militare au primit ordin să facă exerciții de sbor într'una din nopțile săptămânii trecute. Două dintre ele s'au ciocnit puternic cât ce s'au urcat. Mașinările s'au făcut țandări iar unul dintre motoare s'a aprins. Cele patru persoane din aeroplane au murit. Trei au căzut printre rămășițele mașinărilor. Al patrulea a sărit cu parașuta. Fiindcă parașuta nu era prea mare, nu s'a deschis. Trupul său s'a făcut una cu pământul.

Au fost mâncați de lupi. Lupii, lihnii de foame, și-au arătat colții în multe părți ale țării. Din jud. Constanța vine știre că două persoane au fost mâncate de lupi, un percepător și un țaran. Aceștia au plecat cu căruța într'o comună învecinată să strângă darea. Pe câmp căruța a fost înconjurată de lupi și din trupurile celor doi n'au rămas decât oasele. Căli s'au speriat și au rupt-o la fugă.

S'a înecat într'un ciubăr. O copilă din Luduș (jud. Turda) numită Zoe Florea, în vârstă de doi ani, a fost lăsată săptămâna trecută singură acasă. Copila se juca prin curte cu obiectele ce le găsea pe-acolo. În curte era și un ciubăr plin cu apă. Tot învârtindu-se în jurul lui, copila a căzut în apă și nu s'a mai putut ridica. La întoarcere, părinții și-au găsit copila moartă, în ciubărul cu apă. Acum se tânguesc c'au lăsat copila mică acasă singură, fără îngrijire.

Troizki pe mearie. Fostul conducător al Rusiei, de care ascultau mai mult de 150 milioane de locuitori, trăește azi la Paris, surghinuit de Stalin, atotputernicul de azi al Rusiei. De câțeva vreme e bolnav greu. După cele din urmă știri e pe cale de a pleca acolo unde vor merge toți, și bogășii și săracii, și cei tari și cei slabi, unde nu te va întreba nimeni dacă în viața aceasta ai fost conducător de popoare, ori un supus umilit într'un colț părăsit de lume, unde însă, ticăloșii și răutăcioșii își vor primi, cu siguranță pedeapsa vrednică, chiar și dacă au fost conducători de popoare.

† **Elena Șimon n. Circa**, soția d-lui Grigore Șimon pensionar în Blaj, a trecut în lumea dreptilor marți, în 18 l. c., în vârstă de 69 ani. A murit după lungi și grele suferințe suportate cu creștinească resemnare. A fost o creștină vrednică, o prietenă bună a bisericii pe care o cerceta des, aproape în fiecare dimineață, și acum la bătrânețe, până când boala a țintuit-o la pat. A fost înmormântată joi, în 20 l. c. *Fie-l țărâna ușoară.*

Câteva cuvinte despre creșterea animalelor

Către voi, iubii cititori ai Unirii Poporului, cari în cea mai mare parte sunteți agricultori și crescători de animale, s'au îndreptat gândurile mele în primul rând, cu rugămintea, să luați aminte sfaturile și învățăturile care cred că vă sunt tare folositoare să le cunoașteți și pe care eu toată dragostea vi le voi împărtăși în această gazetă, în calitate de medic veterinar.

Desigur că fiecare agricultor știe cum să-și lucreze pământul și cum să-și crească animalele pe care le are, însă nu-i mai puțin adevărat că un sfat bun, o povață folositoare, învățată din diferite cărți, nu poate fi decât folositoare pentru oricine, fiindcă nimeni nu s'a născut învățat. În viața lui omul vede, aude și învață o mulțime de lucruri bune și folositoare, și din ce știe mai multe, din ce este mai bine văzut, este mai bun gospodar și dăe o viață mai fără griji.

D-voastră cari aveți acrocul să citiți multe lucruri frumoase și folositoare în această gazetă, să nu le păstrați numai pentru d-voastră ca șgărcitul din povești, ci să le povestiți atât prietenilor cât și vecinilor d-voastră, dar mult mai frumos și de laudat lucru este ca în dumineci și sărbători când vă strângeți la vorbă, să deschideți gazeta și să citiți și celor neștiutori de carte, cari din nenorocire se mai găsesc încă mulți prin satele noastre.

Aceste povești vor folosi în primul rând aceluia care va ținea seama de ele și în al doilea rând vor fi spre mângâierea celui care scrie aceste rânduri, când se va convinge că sămânța aruncată cu toată dragostea a căzut pe un pământ roditor și nu pe unul sterp și plin de scăeți.

În țările din apus, Anglia, Franța, Olanda, și Germania, agricultura, dar mai cu seamă creșterea animalelor, a luat o dezvoltare așa de mare încât azi sunt agricultorii cari se ocupă numai cu creșterea animalelor, ele aducând la casa omului un câștig mult mai mare decât agricultura propriu zisă. Acolo, azi și azi deșărândul, crescătorii de animale s'au străduit să cunoască felul de viață al animalelor și prin îngrijirile cele mai bune au reușit să formeze cele mai renumite soiuri de animale, a căror faimă e cunoscută de toată lumea.

Și, ca să vă dau un exemplu, n'am decât să amintesc că s'au creat soiuri de vaci cari dau câte 30—40 kg. de lapte pe zi, apoi soiul de cai pur sânge englez din care și Românii a cumpărat un armăsar cu 2 milioane de Lei; apoi soiuri de porci cari fată până la 20 de purcei și dau grăsimea cea mai gustoasă; apoi oi cu lâna foarte fină cari dau mieri a căror blănițe se vând cu 500 Lei și în sfârșit găini cari ouă până la 300 ouă pe an.

Toate aceste soiuri de animale nu s'au putut obține decât printr'o îngrijire bună și o hrană indostulătoare, fiindcă este adevărat proverbul care zice că „ochiul stăpânului îngrașă vita”. Un servitor, oricât de bine ar fi plătit, nu îngrijește de vacile stăpânului său și nu le hrănește cu aceeași dragoste cu care o face stăpânul său.

Țara noastră pe vremuri era renumită prin frumusețea cailor săi și mulțimea oilor sale. Un cal moldovean era o adevărată bogăție și e destul de adevărat să văzuiți noștri făceau daruri împărătești cu acești cai. „Un tânăr persan și un cal moldovean” era o vorbă care se-a dus faimă în lung și latul Europei.

În ultimul veac însă țărâna română a început să nu se mai îngrijească atât de bine

de aceste mobile animale și să se ocupe mai mult cu lucrarea pământului. Animalele nu mai erau îngrijite cu toată dragostea, mai mult chiar, ele erau flămânzite în jug de dimineața până seara târziu, uneori bătute și chișuite fără nici o milă, de unii plugari cari căutau numai și numai să lucreze cu ele cât mai mult pământ.

Astăzi însă, când vedem că prețul cerealelor nu mai este așa de mult căutat, se cuvine să dăm toată atențiunea creșterii animalelor. Fiecare plugar român este și poate fi un bun crescător de animale. Pe lângă animalele de muncă, el mai poate crește doi viței frumoși, o scroafă cu porci sau găini bune ouătoare. Toate acestea dacă sunt bine îngrijite aduc neamărate foloase la casa plugarului harnic. Dar chiar plugarul, care n'are decât două vase cu care își lucrează pământul, două știe cum să le hrănească, cum să le ferească de boli, acestea îi aduc foloase neamărate, fie prin laptele care-i hrănește familia, fie prin vițelii care-i acoperă diferitele necazuri. Este cea mai mare desfructare pentru ochiul unui om înțelept, când vede ieșind din curtea unui gospodar de frunte un car cu doi boi frumoși. Stăpânul lor însă este cel mai fericit când își vede vitele sale admirate de toți vecinii.

După frumusețea vițelilor sale se cunoaște omul harnic și priceput. Cu șters de rău însă trebuie să spun că se mai găsesc și distreacei gospodari cari prea des întârzie la câte un pahar de băutură, iar această vaoale lui sberară de foame în grajd. Te surprinde jalea când vezi câte o vacă răbăgită căreia îi poți număra coastele.

Fii întotdeauna blânzi și partați-vă omănește cu animalele, căci ele, deși nu știu să vorbească, totuși vă înțeleg destul de bine și vă sunt recunoscătoare. Dacă un căine te însoțește cu credință pretutindeni, adesea salvându-te dela moarte, apoi încearcă și te uită în ochii mari, limpezi și blajini ai unei vaci, și te vei convinge că în ei sălăluște cea mai mare bunătate, și că este un mare păcat să te porți barbar cu astfel de animale.

Înainte de a termina, țin să repet, dragi cititori, că îmi voin da toată silința ca din săptămână în săptămână, când locul se va permite, să vă redau diferite sfaturi cu privire la creșterea animalelor. Vom vorbi despre bolile cele mai grave cari le duc în grupă fără de vreme, despre felul cum să le apărăm sănătatea și cum să le vindecăm în caz de primordie, despre felul cum trebuie să le îngrijim și să le hrănim ca să fie măndre și folositoare și în sfârșit despre alte multe învățături pe care Zootehnia (știința care se ocupă cu creșterea animalelor) și medicina veterinară ai-le pune la îndemână.

Dr. Ioan Seiceanu
medic veterinar

3 Lei buc.

3 Lei buc.

De vânzare:

Mai multe varietăți de vițe altoite și anume:

Rizling italian, Pinot gris (Rulendi), Mușcat Ottonel, Fetească, Fetească regală, Neuburger (Silvan verde selecționat), Mustoasă albă, altoite pe Riparia portalis și Rip Rupestris, buc. à 3 Lei.

adresa: Sâncel p. Blaj

IOAN BĂRBAT

(2-4) 365



Ceaiu din buruieni

2. Frunze bune pentru ceaiu

Buruienile din frunzele cărora se pregătește ceaiu sunt:

Busuocul verde. Din vârfurile ornguțelor și din frunze se pregătește un ceaiu bun pentru cei ce sufer de stomac. Acest ceaiu e alinător și pentru cei ce pătinesc de rinichi.

Ceaiul de busuoc îndulcit cu miere alină tusea. E bine ca în acest ceaiu să se pună și frunze de nalbă, smochine, semințe de gutui și frunze de oimbru.

Ou ceaiu de busuoc se poate face și gargară în bolile de gură și de gât.

Cânepa. Frunzele de cânepă dau un ceaiu liniștitor și aducător de somn. Acest ceaiu e bun și pentru alinarea reumatismului învechit.

Caprifoi este o plantă agățătoare. Are florile albe gălbui și fructele mici, roșii. Din frunzele proaspete de caprifoi se face ceaiu bun la boli de rinichi. Din frunzele uscate se face ceaiu pentru tuse și răceală.

Cătușnic, se mai numește și iarba mâței. Are cotorul în patru muchi. Frunzele păroase pe dos și au miros de izmă. Ceaiul din frunze de cătușnic face poftă de mâncare, în durerile de pântec.

Cimbrul sălbatic. Din frunze de cimbru sălbatic se pregătește un ceaiu care e bun pentru scoaterea limbricilor. Tusa veche și tusa măgărească încă se poate vindeca cu ceaiu de cimbru sălbatic.

Cimbrul de grădina. Din frunzele lui încă se poate pregăti ceaiu pentru boalele de stomac, când mistuirea e grea.

Coadă șoricelului. Cea mai cunoscută buruienă, ce crește peste tot locul. Din frunze de coada șoricelului se pregătește ceaiu bun pentru liniștirea tusei la răceli. Acest ceaiu face și poftă de mâncare.

Crușețea. Buruienă ce crește prin locuri umede. Frunzele sunt zimțuite și florile sunt galbene. Ceaiul din frunze de crușețea se întrebuințează la bolile cu piatră la rinichi și umflarea ficatului.

Dedțel vânat. Din frunzele de dedțel vânat la țară se face ceaiu care se bea pentru tuse măgărească și înecăciune. Ceaiul băut fierbinte e bun și împotriva răgăielilor.

Floarea de ochi. O buruienă ierboasă, puțin paroasă. Crește prin păduri și pășuni. Frunzele se culeg prin Septembrie și Octombrie.

Ceaiul din frunzele acestei buruieni este bun pentru boalele de ochi. Dacă în ceaiu se pun câteva foi de pelin se întărește și vederea.

Fraga. Cu frunze de fragă se face

ceaiu pentru gargară bolnavilor cari au găloi.

Pumărița. Este o buruienă rămu-roasă cu florile purpurii. Ceaiul din frunze de pumăriță curăță sângele. E foarte bine dacă se amestecă și cu frunze de lăptucă și cicoare, zdrobite și stoarse ca să iasă sucul din ele.

Hreanul. Din frunze de hrean se pregătește ceaiu pentru gargară la bolile de gură și de gât. Acest ceaiu îndulcit cu miere se folosește și la răceală.

Isopul. Crește prin grădini. E rămu-roasă, cu frunzele ascuțite și florile albastre. Ceaiul din frunze de isop e bun la tuse, dureri de pântec și vânturi în stomac.

Izmă. Ceaiul de frunze de izmă e bun pentru dureri de pântec, vărsături și mistuire grea. Ceaiul de izmă băut seara la culcare, aduce somn.

Măturica sau Sporici. Buruienă cu tulpina în patru dungi. Crește prin ogrăzi și pe lângă ziduri. Ceaiul din frunze de măturici e liniștitor în boale de friguri. Ajută și la mistuire. E și la dureri de măsele.

Mierea ursului. Are frunzele sure verzii și florile mici albastre. Din frunze de mierea ursului se face ceaiu bun pentru boalele de piept.

Mirodenie. O buruienă cu tulpina păroasă, frunzele ascuțite și florile galbene-verzii sau roșii. Din frunze de mirodenie se face ceaiu bun pentru boalele de piele și boalele de ficat.

Ion Popu-Câmpănu

Judecătoria de pace BLAJ Secția cf.

No. 2865-1935 Lt.

Extract din publicațiunea de licitație

În cererea de executare făcută de urmăritoarea Szliágyi Rebeka contra urmăritului Buluc Francisc Judecătoria a ordonat licitațiunea execuțională în ce privește imobilele situate în comuna Bîla circumscripția judecătorei de pace Blaj, cuprinse în cf. a comunei Bîla Nrul protocolului cf. 34 din Bîla A+12, 13, 15, rol 1260/2/1 în rol 100 cu preț de strigare 100 Lei No. top. 1714/2/1 în rol 100 Lei cu preț de strigare 100, No. top. 1147/3/1 în rol 100 cu preț de strigare 100 porțiunea 1/40 parte, ff. No. 293, A+2 rol top. 2022 în rol Lei 1000 cu preț de strigare 1000 Lei porț. 1/40 parte, ff. 320 A+2 rol 2009/2, 2010, 2011 top. în rol 2000 Lei cu preț de strigare Lei 2000 porț. 1/20 parte a urmăritului, pentru încasarea creanței de — Lei — bani, capital și accesorii 7900 lei capital cu interese de 9% după suma de 1900 lei dela 22 Martie 1932, după rata de 150 lei dela 22 Apr. 1932, după rata de 150 lei dela 22 Maiu 1932, după rata de 150 lei dela 22 Iunie 1932, după rata de 150 lei dela 22 Iulie 1932, după rata de 150 lei dela 22 Aug. 1932, după rata de 150 lei dela 22 Sept. 1932, după rata de 150 lei dela 22 Oct. 1932, după rata de 150 lei dela 22 Nov. 1932, după rata de 150 lei dela 22 Dec. 1932: — 8% după rata de 150 lei dela 22 Ian. 1933, după rata de 150 lei dela 22 Febr. 1933, după rata de 150 lei dela 22 Martie 1933, după rata de 150 lei dela 22 Apr. 1933, după rata de 150 lei dela 22 Maiu 1933, după rata de 150 lei dela 22 Iunie 1933, după rata de 150 lei dela 22 Iulie 1933, după rata de 150 lei dela 22 Aug. 1933, după rata de 150 lei dela 22 Sept. 1933, după rata de 150 lei dela 22 Oct. 1933, după rata

de 150 lei dela 22 Nov. 1933, după rata de 150 lei dela 22 Dec. 1933: — 7% după rata de 150 lei dela 22 Ian. 1934, după rata de 150 lei dela 22 Febr. 1934, după rata de 150 lei dela 22 Martie 1934, după rata de 150 lei dela 22 Apr. 1934, după rata de 150 lei dela 22 Maiu 1934, după rata de 150 lei dela 22 Iunie 1934, după rata de 150 lei dela 22 Iulie 1934, după rata de 150 lei dela 22 Aug. 1934, după rata de 150 lei dela 22 Sept. 1934, după rata de 150 lei dela 22 Oct. 1934, după rata de 150 lei dela 22 Nov. 1934, după rata de 150 lei dela 22 Dec. 1934: — 9% după rata de 150 lei dela 22 Ian. 1935, după rata de 150 lei dela 22 Febr. 1935, după rata de 150 lei dela 22 Martie 1935, după rata de 150 lei dela 22 Apr. 1935, după rata de 150 lei dela 22 Maiu 1935, după rata de 150 lei dela 22 Iunie 1935 precum și speșele fixate în suma de 2130 lei.

Licitarea se va ține în ziua de 27 Iunie Martie anul 1936 ora 15 p. m. la casa comună a comunei Bila.

Imobilele ce vor fi licitate nu pot fi vândute pe un preț mai mic decât prețul de strigare.

Cei cari doresc să liciteze sunt datori să depoziteze la delegatul judecătoresc 10% din prețul de strigare drept garanție, în numerar sau în efecte de cauză socotite după cursul fixat în art. 42 legea LX. 1881, sau să predea acelui delegat chitanța constatând depunerea, judecătorește, prealabilă a garanției și să semneze condițiile de licitație (art. 147, 150, 1706, legea LX. 1881; art. 21 legea XL. 1908).

Dacă nimeni nu oferă mai mult, cel care a oferit pentru imobil un preț mai urcat de cât cel de strigare este dator să întregască imediat garanția — fixată conform procentului prețului de strigare — la aceeași parte procentuală a prețului ce a oferit. (art. 25. XL1. 1908).

Data în Blaj la 23 Iunie anul 1935.

(369) 1-1

ss. Eugen Ghețu

Corpul Portăreilor Trib. Târnava Mică

No. 6-1936

Publicație de licitație

Subsemnatul Șef Portărel prin această publică că în baza deciziei No. G. 3832-1928 a judecătorei mixte Blaj în favorul reclamantului Dr. Ludovic Enyedy adv. Blaj pentru încasarea creanței de 271 Lei — bani și acc. se fixează termen de licitație pe ziua de 7 Martie 1936 orele 12 a. m. la fața locului în comuna Roșia de Secaș la dom. urmărilor unde se vor vinde prin licitație publică judiciară 2 vaci, 2 boi și 2 cară în valoare de 22000 Lei.

In caz de nevoie și sub prețul de estimare.

Dumbrăveni, la 10 Februarie 1936.

(366) 1-1

Șef portărel FLEFLEA

Corpul Portăreilor Trib. Dumbrăveni

No. 7-1936

Publicație de licitație

Subsemnatul Șef Portărel prin această publică că în baza deciziei No. G. 6221-1930 a judecătorei mixte Blaj în favorul reclamantului Nicolae Ilea repr. prin avocatul Dr. Ludovic Enyedy din Blaj pentru încasarea creanței de 803 Lei — bani și acc. se fixează termen de licitație pe ziua de 7 Martie 1936 orele 10 a. m. la fața locului în comuna Veza la dom. urmăritului unde se vor vinde prin licitație publică judiciară 2 porci și una căruță în valoare de 8500 Lei.

In caz de nevoie și sub prețul de estimare.
Dumbrăveni, la 10 Februarie 1936.

(367) 1-1

Șef portărel FLEFLEA

Corpul Portăreilor Trib. Dumbrăveni

No. 8-1936

Publicație de licitație

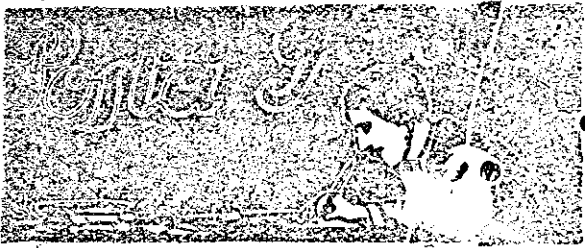
Subsemnatul Șef Portărel prin această publică că în baza deciziei No. G. 3102-1931 a judecătorei mixte Blaj în favorul reclamantului Bela Kozma repr. prin avocatul Dr. Ludovic Enyedy din Blaj pentru încasarea creanței de 1164 Lei — bani și acc. se fixează termen de licitație pe ziua de 7 Martie 1936 orele 5 p. m. la fața locului în comuna Sănmiciăuș la dom. urm. unde se vor vinde prin licitație publică judiciară 7 perini, 1 măsură și un cojoc în valoare de 3850 Lei.

In caz de nevoie și sub prețul de estimare.

Dumbrăveni, la 10 Februarie 1936.

(368) 1-1

Șef portărel FLEFLEA



P. O. V. H. Gădălin. Nu s'a sistat abonamentul lui Ioan Pop primar din Gădălin. Se vede că la mijloc e una din multele încercături pe cari ni-le face posta, căci de aici foaia se trimite regulat. — Din cei 250 Lei trimiși de Dvs., 100 i-am trecut în abonamentul lui Ioan Pop.

Vasile Matyas, America. Am primit cei o mie de Lei despre care faceți întrebare. Am trecut din ei, în abonamentul Dvs. 188 Lei pe 1935 și 212 pe 1936 Restul de 600 Lei l-am trecut în abonamentul lui Andrei Chivari, și anume: pe 1934 Lei 300 și pe 1935 Lei 300. Când mai trimiteți bani, rugați banca să scrie și numele Dvs. pe actul de trimitere.

Nichia Vuță. Din cei 250 Lei am trecut pe 1933 Lei 130 iar pe 1934 Lei 120. — Până la 31 Dec. 1935 mai aveți de plătit 180 Lei.

Vasile Andraș. Cei 150 Lei de cari ne întrebați i-am primit. Am trecut în restanța anului 1933 Lei 145; iar pe 1934 Lei 5.

Bereș Teodor I. Petru. Am primit cei 300 Lei. Mai aveți de plătit încă 330 Lei până la 31 Dec. 1935. Vasile Pop. Din cei 200 Lei am trecut pe 1934 Lei 140; 1935 Lei 60.

Elena Rus. Mai aveți de plătit pe 1935 încă 50 Lei. Andrei Pușcaș. Aveți de plătit încă pe 1934 Lei 117 și pe 1935 Lei 150. Total Lei 267.

Mihail Crișan. Bani de cari ne întrebați i-am primit și i-am trecut în abonamentul anului 1935.

Bălțean Ioan. Am primit banii de cari ne întrebați și i-am trecut în abonamentul anului 1933 și 1934.

Victor Harogoș. Am primit 300 Lei. Mai aveți de plătit încă 10 Lei pe 1933, 150 pe 1934 și 150 pe 1935.

Ioan Musteșă. Am trecut pe 1934 Lei 15; iar pe 1935 Lei 135.

Țălan Teodor. Bani i-am trecut toți în abonament. Calendare nu mai avem.

Ana Todoran America. Din banii primiți acum am trecut în restanță 50 Lei, pe 1936 Lei 300; iar restul de 31 în abonamentul anului 1937.

Iosif Baner. Calendare nu mai sunt. Cei 12 Lei i-am trecut în abonamentul anului 1936.

Alexandru Ola. Cei 250 Lei i-am primit. Abonamentul plătit până la 31 Dec. 1935.

Pr. Ioan Oniga. Din cei 490 Lei am trecut în abonamentul lui Ghiță Vâlvară Lei 420 iar 70 Lei în abonamentul lui Achim Damian.

Am primit câte 75 Lei dela următorii: Nicolae Tomuța, Băgăcean Ioan, Stețiu Petru, Deac Ioan, Anton Ungureanu, Tecariu Ștefan.

Am primit câte 150 Lei dela următorii: Traian Mihalca, Rozalia M. Caitar, Ioan Măxer, I. Cordoș I. I., Patricia Tatar, Adrian Oțoiu, Romul Șandru, Tamaș Granciu, Ioan Danciu, Of. parohial Budești, Luca Ilie,

Tipografia Seminarului Teologic gr.-cat. Blaj

Man Ioan, Octavian Bulbuc, Buge Alexandru, Dobroslov Constantin, P. Cristea, Of. parohial Sângec, Ioan Matețiu, Matioc Gavril, Moldovan Gheorghe, Ioan Robu, Traien Gherman, Teodor Florea, Șimon Ioan, Andrei Petru, Gheorghe Spineanu, Of. parohial Gligorești, Ștefan Giurgiu, Traian Bălan, Albin Mărginean, Maroș Mihalca, Gheorghe Ștețu, Gheorghe Tohătan, Iacob Moldovan, Văd. Elena Mihalca, Of. parohial Micăsasa, T. Ștegorțu, Flueraș Ioan, Lazar Iacob, Biserica Baia Sprie, Vasile Merlaș.

Câte 200 Lei: Pop Vasile, Elena Rus, Muntean Ioan, Voina Victor, Mihail-P. A. Bulai.

Câte 300 Lei. George Mureșan, Coman T. și Voică R., Petre Antonică, Nicolae Vlad, Ioan Pop Chira, P. Cristea, Of. parohial Boghiș, Biserica Hodod, Dunca Vasile, Of. parohial Sisești, Ioan Pop.

Câte 480 Lei: Of. parohial Săsari, Emil Dragomir, Vasile Șimon, Gheorghe Savu, Victor Anderco, Ioan Hotea, Of. parohial Dragomirești, Andrei Serbac.

Alte sume: Pr. M. Socaci 120; Petre Is. Borțu 50; Gh. Tășădan 450; George Todoran 50; Toderuș Simion 210; Bența Cornel 100; Il. D. Iosif Hossu 75; Șuteu Teodor 75; Ioan Ciatloș 75; V. Hoza 400; Varga Vasile 35; Ștefan Tomșa I. Șt. 300; Drăgan Nicolae 150; Bărsan Roman 100; Rus Mașteiu 50; George Horoghe 100; Ioan Costea 180; Teodor Căndea 300; Andrei Pușcaș 100; Grecu Bucur 450; Turdean Nicolae 134; Toma Costea 420; Țălan Teodor 220; Gavrilă Grigaci 100; Măchnea Ioan 40; Ilie Bergheran 80; Ana Todoran 381; Ștefan Popovici 200; Ștefan Suci 500; Ioan Fărcaș 200; Iosif Baner 162; Pojar Vasile I. N. 30; Suci Vasile Bonișel 30; Aurel Aron 200; Lascu Teodor 38; Petru Zinvel 100; Mautz Iosif 100; Cordea Silvia 200; Aureliu Pop 450; Zaharie Chețan 200.

Fürtös Grigore 200; Gh. Neculaeș 140; Gheorghe Vanca 225; Ștefan Gherman 40; Teodor Abușean 100; Of. parohial Vintire 500; Ing. V. Bonca 50; Of. parohial Recea 293; Dem. Savu 545; George Goia 272; Of. parohial Zadăra 240; Of. parohial Curtinșul mare 180; Of. parohial Hidiaga 775; Al. Șimon 1410; Corneliu Cavași 930; Florian Radu 580; Simion Pop 125; Biserica Giurtelecul Hodod 162; Lupan Ovidiu 270; Of. parohial Gărdani 118; Of. parohial Bocioel 218; O. Lupan 202.

„Pepinierile „GROZA“

Războieni (jud. TURDA)

Oferă POMI RODITORI, vițe al toate din renumita varietate AFUZ ALI, trandafiri ÎNALȚI și PITICI din varietățile cele mai noi. Puiți sălbatici (port altoi) pentru pomi roditori. Prețuri reduse. Catalog gratuit la cerere.

(365) 2-5

Cea mai nouă carte
de teatru sătesc

LEAC PENTRU MUERI

comedie în 2 acte

localizare de

— A. MELIN —

Piesă foarte potrivită a
se juca prin sate, plină
de haz și de învățăminte!

Prețul 8 Lei

Se cumpără la Librăria Seminarului din Blaj. Prin postă se trimit 8 Lei prețul cărții și 2 lei pentru porto.

Abonamentul
la foaie se plătește înainte